

буйнитѣ рѣжени ниви на с. Бинкосѣ. Отъ 3 дни не били яли, краката имѣ треперѣли отъ гладъ. Въ чантитѣ имѣ останали по 3—4 патрона, не могли да стрелятъ. Тѣмъ почнали да ядатъ недо-зрѣли рѣжени зърна, били забелязани отъ турчета воловарчета. Скоро потеря отъ с. Бинкосѣ ги за-обиколила. Надежда за спасение нѣмало, не могли и да се борятъ; решили да се предадатъ. Турцитѣ ги заобиколили, вързали и подкарали съ бой. Стоилъ разбралъ, че направилъ грѣшка задето се предалъ. Неговата гордостъ като воевода не допускала да го видятъ сливенци да се завръща живъ и вързанъ. По никой начинъ той не искалъ да стигне живъ въ Сливенъ, затова легналъ на земята, ругаелъ мжчителитѣ си, които го били, докато го убили тамъ на пѣтя, до една чешма. Главата му била отрѣзана, забучена на колъ и отнесена въ Сливенъ, заедно съ останалитѣ четници. Така била унищо-жена Сливенската чета.

Уловенитѣ четници били обѣсени — А. Кутевъ и др. сливенци въ Сливенъ, а нѣкои въ Нова За-гора. Имало малцина щасливци, на които смъртното наказание, по настояването на европейската анкетна комисия, било замѣнено съ доживотенъ затворъ, тѣ били пратени на заточение, а отпосле освобо-дени. Главитѣ на убититѣ възстаници дълго стоели набучени на колове на чаршията въ Сливенъ за поругание и следъ това били заровени въ единъ купъ смѣтъ. Едва на 2. декември 1876 г., по настоя-ване на американска анкетна комисия, посетила града, главитѣ били извадени отъ боклука и по-гребани въ българскитѣ гробища.*)

Следъ поражението на Срѣдногорското въз-стание Захарий Стояновъ билъ хванатъ отъ тур-цитѣ въ Троянъ. Окованъ въ вериги, той миналъ

*) Подробности — въ Кукумявковъ, Табаковъ, Вър-ховски и др.